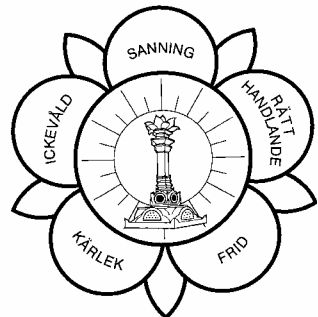
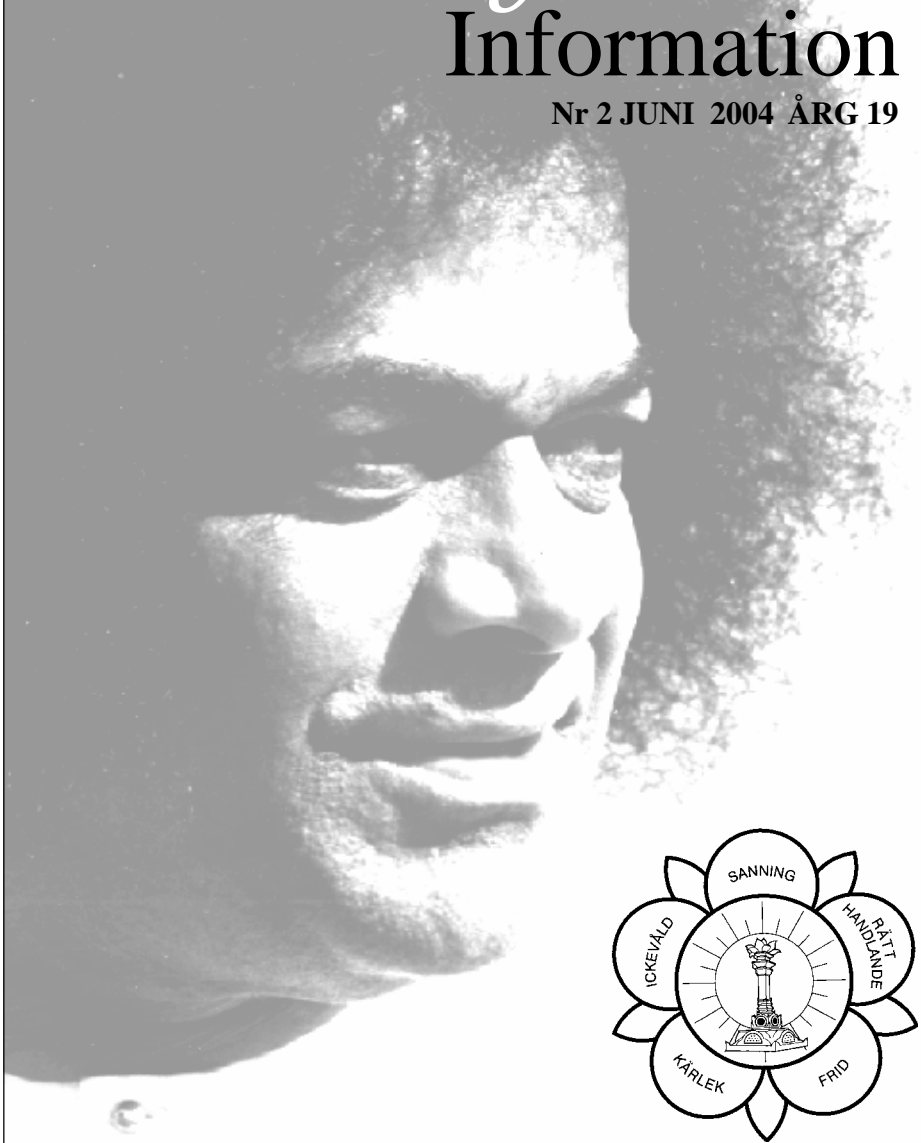

Sathya Sai

Information

Nr 2 JUNI 2004 ÅRG 19

Sathya Sai Baba

Viljan att tjäna måste uppkomma från smärtan över andras lidande, och tjänandet måste vara den äkta ansträngningen att bli av med denna smärta. Och det finns en annan sak att minnas: oroa er inte för resultatet. Hjälp så mycket ni kan, så effektivt ni kan, så kärleksfullt ni kan; lämna resten till Gud som gav er chansen att tjäna.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Speaks*, vol. 6, kap. 25.

”Vörda modern som gudomlig; vörda fadern som gudomlig; vörda läraren som gudomlig; vörda gästen som gudomlig”, uppmanade de. Alla äger det gudomliga inom sig, så ingen skall ringaktas eller försummas. Föräldrarna som gav er denna underbara chans att förverkliga verkligheten inom er och läraren som öppnade era ögon för skatten inom er, gästen som gav er den utmärkta chansen att direkt i ert eget hem tjäna Guds levande personifikation, måste alla vördas och tjänas med ödmjukhet.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Speaks*, vol. 5, kap 14.

Kärleken kan liknas vid sjömannens kompass som alltid pekar mot norr. Tankarna hos en hängiven person, som är fylld med kärlek, är alltid riktade mot Gud, vad han än gör eller säger.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, december 1987, s. 319.

Innehåll

Sathya Sai Information, juni 2004

Kunskap om Självvet är sann kunskap	3
Sathya Sai-konferensen i Rom 17-18 april	12
Samtal med Sai Baba	17

KUNSKAP OM SJÄLVET ÄR SANN KUNSKAP

Från Bahagavans Shivarathrital i Prasanthi Nilayam, 2004-02-19.

Kailasas Herre (Shiva ö.a.) manifesterar sin gudomliga gestalt med mänskäran som pryder Hans huvud, Ganges svalkande vatten som flyter mellan de hopflätade lockarna, med ett strålände öga mitt i pannan och purpurhalsen som glänser med ett björnbärs lyster. Han bär ormar som armband och har ett bälte av ormar; hela Hans kropp är insmord med vibuthi, helig aska. Hans panna är prydd med ett märke av kumkum, Hans röda läppar glänser av betelsaft, diamanbesatta guldringar dinglar från Hans öron och hela Hans mörka kropp strålar med gudomlig glans.
(telugu-vers)

Nachiketa, son till Vajasvavasa, bad till dödsjuden Yama att ge honom kunskap om Självet (Gud, Atma). Då sade Yama: ”O, odödlighetens son! Lyssna. Finn först din förbindelse med källan från vilken du har fötts in i världen.” Han rådde också Nachiketa att han borde, då kroppen är förgänglig som en vattenbubbla och sinnet är nyckfullt och vacklande, se bortom dessa och inse den grundläggande sanningen. ”Nachiketa! Du behöver inte söka efter Gud (Herren Ishvara) för Han

är i högsta grad närvarande inom dig”, sade den stora (dödsjuden) Yama.

*Förverkliga er gudomliga natur
(Atma tattva)*

Kära studenter, pojkar och flickor, och kära hängivna!

Ni måste förstå den verkliga innebörden av och filosofin bakom Shivarathrihögtiden. Först måste ni förstå att ni inte

är den fysiska kroppen som är kortlivad och förgänglig. Ni måste betrakta den här materiella världen med visdomens ögon, inte med fysiska ögon. Däggdjur, insekter och fåglar ser världen med fysiska ögon. Om ni också gör det, vad är då skillnaden mellan er och andra levande varelser? Om ni blir kvar på djurens nivå, hur kan ni då förverkliga er sanna natur? Ni måste uppleva den verklighet som finns bortom kroppen och sinnet. Detta är bara möjligt med hjälp av visdomens ögon. Kroppen är som en vattenbubbla. Den försvinner en vacker dag. Ni är inte kroppen som föds, växer, åldras och till slut dör. Därför uppmanade dödsguden Yama Nachiketa att förverkliga Självvet (Gud, Atman) som varken föds eller dör. Då uppstår frågan vad Självvet är. Självvet är formlöst, oändligt, obeskribart och omätligt. Det är utan attribut, rent, det är den slutliga boningen, evigt, obefläckad, upplyst, fritt och det är heligheten förkroppsligad. Självvet finns inneboende i varje individ, ja, i varje varelse, i form av medvetande. Ert liv som människa får endast mening och ett syfte när ni upplever detta medvetande. Utforskning av världsliga ting är meningslös och en aktivitet utan värde. Dödsguden Yama uppmanade Nachiketa att söka förstå den principen. När han förstätt den, har han förstätt allt annat. Kroppen föds, växer, åldras och dör, men Självvet är inte underkastad alla dessa förändringar. Självvet är det eviga vittnet till allt i universum. Ni måste därför söka

uppleva det gudomliga Självvet. Så var Yamas undervisning till Nachiketa.

Självvet (Gud, Atman) är evig, utan födsel och död. Självvet har ingen början, ingen mitt, inget slut. Det är överallt närvarande och är det eviga vittnet. (telugu-vers)

Se här! Här lyser många glödlampor. Fastän de är av olika storlek, färg och styrka är den elektriska energin i form av ljus i dem en och densamma. På liknande sätt är samma gudomliga kraft (Atma tattva) närvarande i varje levande varelse och får den att fungera.

Jag hänvisar ofta till uttrycken sanning (sathya), rättfärdighet (dharma), frid (santhi) och kärlek (prema). Sanningen är som elektriciteten, rättfärdigheten är som ledningen genom vilken den elektriska strömmen går fram. Friden är glödlampan och kärleken är ljuset. Om ni vill uppnå gudomlig (atmisk) sällhet måste ni följa sanningens och rättfärdighetens väg. Det är därför man i Indiens forna kultur lade stor vikt vid att tala sanning (Sathyam Vada) och handla rättfärdigt (Dharmam Chara). Som kontrast till dessa ädla principer, vad händer i vår tid? Man dödar sanningen (Sathyam Vadha) och rättfärdigheten fängslas (Dharman Cheva). Nej och åter nej, detta är inte att vara mänsklig. Ni bör tala sanning och vara rättvisa.

Dödsguden Yama uppmanade Nachiketa att söka förverkliga sin sanna natur,

Självet, som är verkligt och evigt. Ni kan uppleva denna, inte med era fysiska ögon, utan med visdomens ögon. Då uppstår frågan vad visdom (jnana) är. Är det materiell eller världslig kunskap eller kunskap om tingen i naturen? Nej, intet av detta. Det är kunskapen om er sanna natur. Skaffa er därför kunskapen om Självet. Det är verklig visdom. Människorna ägnar sig åt olika andliga övningar för att uppnå denna kunskap. De sluter sina ögon, sitter i en viss ställning och kallar detta för andlig övning, men inget av detta kan bidra till att hjälpa en att uppnå kunskap om Självet. Det viktiga är kärlek (prema), som är grundvalen för alla former av andliga övningar. När man insett denna kropps förgänglighet bör man söka förverkliga den som har sin boning där. Denna är ingen annan är det eviga Självet.

Kroppen består av de fem elementen och kommer helt säkert att förgås förr eller senare, men den som har sin boning i kroppen varken föds eller dör. Den som finns i kroppen har inga som helst bindningar till något som helst och är det eviga vittnet. I själva verket är denna inneboende Gud själv i sin atmiska form.
(telugu-vers)

Det eviga Självet finns i vårt inre. Det kan upplevas ögonblickligen om ni ger upp bundenheten till kroppen och utvecklar kärlek till Gud (Självet, Atman). Ni tror att ni är kroppen och utvecklar

bundenhet till den, men hur länge varar denna bundenhet? Så länge andningsprocessen fortgår i kroppen betraktar ni kroppen som er. När processen väl avstannar vet ni inte vad som händer omkring er.

Människokroppen, fastän den är förgänglig, lär oss något viktigt, nämligen, Jag är Det, 'Soham'. När ni andas in frambringar ni ljudet 'so', och när ni andas ut hörs 'ham'. Inandningen representerar liv och utandningen död. Ett enda ögonblick är tillräckligt för att uppnå befrielse från liv och död. Ni måste ge upp bundenheten till kroppen, något jag visar mitt framför ögonen på er dag ut och dag in. Denna kropp som jag tagit gestalt i utsätts för lidande, men jag lägger ingen vikt vid detta. Många studenter och hängivna har uttryckt oro och bekymmer över att jag kanske utsätts för mycket lidande när lingamen kommer ut från min kropp. Utan tvivel är era farhågor berättigade, men jag upplever inget lidande. I själva verket är det bara när jag identifierar mig med kroppen som jag känner smärta. Eftersom jag inte är kroppen upplever jag ingen smärta.

Ett exempel: Detta är en näsduk (Bhagavan håller en näsduk i handen). Så länge ni betraktar denna näsduk som er tar ni fram den, torkar er i ansiktet och lägger omsorgsfullt tillbaka den där ni tog den. Accepterar ni att näsduken är smutsig bara för att ni äger den? Nej, aldrig. Ni lägger genast bort den. På

liknande sätt måste ni inse att ni inte är kroppen. Ni bör inte lägga vikt vid kroppens lidande. Alla de saker ni betraktar som era, måste ni förr eller senare göra er av med. När ni inte ser ett ting som ert, känner ni ingen smärta när ni kastar bort det. Denna kropp fick utstå mycket lidande, senast på grund av ett höftbensbrott. Kroppen är när allt kommer omkring bara en ansamling av sinnen (indriyas). Vad som än hänt rör bara kroppen, inte mig. När ni har denna inställning uppnår ni frid. Tänk er att ni ser en myra krypa på er hand. Om ni försöker klia er orsakar ni mer smärta. Varför måste ni överhuvudtaget lida så mycket för att en liten insekt, t.ex. en myra, kryper över er kropp? Det beror bara på att ni är offer för illusionen att ni är kroppen. Ögat ser något, men vad det ser kanske inte är verkligt eftersom det med säkerhet kommer att förändras efter en tid. Det öronen hör kan ändras efter en stund. På liknande vis kommer också den föda vi intar att förändras efter några timmar. Inget är bestående i den här världen. Ni måste inse denna sanning! Ni måste fråga er själva vad det är som inte förändras av tiden (förfluten tid, nutid och framtid). Om jag förmedlar denna enkla sanning genom att citera sanskritverser och mantran kanske ni inte kan förstå. Men om den relateras till er dagliga erfarenhet kan ni lättare förstå den.

När mitt höftben för en tid sedan drabbades av en fraktur togs jag in på sjukhuset. Läkarna planerade att genom-

föra en större ortopedisk operation. Jag sade till dem: ”Gör vad ni vill. Denna kropp tillhör er. Jag är inte kroppen. Jag styrs inte av kroppen. Jag är Jag.” Läkarna utförde en större operation på den här kroppen, men jag kände ingen smärta. Hur stor smärtan än var drabbade den bara kroppen, inte mig. Om ni också antar en liknande attityd kommer ni inte att uppleva smärta. Minska därför gradvis er bundenhet till kroppen.

Gör er av med alla negativa känslor

Ni utför alla någon form av andliga övningar. Vad exakt innebär andliga övningar (sadhana)? Överge bundenheten till kroppen och sträva efter att uppleva gudomlig (atmisk) sällhet. Hur uppnår man sällhet? Den kan bara uppnås genom kärlek (prema). Om ni hyser ren kärlek kommer allt ert lidande att tas bort. Utveckla därför ren och osjälvisk kärlek. Anta att ni stöter på någon som är fientligt sinnad mot er. Om ni hatar honom och går bort från honom i det ni ser honom som er fiende ökar hatet emellan er. Om ni däremot kärleksfullt hälsar honom med: ”Hej! Hur mår du?” kommer han också helt naturligt att svara med kärlek. När ni alltså båda hälsar kärleksfullt finns det inte längre utrymme för hat. Som ens känsla för andra är, sådan är också deras känsla. Samma idé omfattas i den vediska utsagan: ”Sådan

känsla, sådant resultat.” Ibland kanske vi hyser negativa känslor mot andra, men dessa bör enbart betraktas som passerande moln. De kommer och går. Solen kanske inte syns när den skymms av tjocka moln. I samma ögonblick som molnen skingras kan man se solen igen. På motsvarande sätt gäller att när era negativa känslor skingras återstår ren kärlek. I själva verket kan ni kontrollera hela världen med hjälp av kärlek. Människor påstår att de mediterar både morgon och kväll, men vilket slags meditation är det? Vilken behållning har de av den? Hur länge varar dess effekt? Inte ens ett ögonblick. Kom ihåg att allt som händer i denna värld kan liknas vid passerande moln. Engagera er därför inte alltför mycket i dem.

Utveckla ren kärlek

Vid ett tillfälle gick Chaitanya Mahaprabhu över en marknadsplats sjungande Guds namn. I själva verket dansade han i extas. En del människor som såg honom trodde han var galen. De ryckte till sig hans trumma (mridanga), men han tog inte illa vid sig för det. Han började sjunga Guds namn till cymbalernas rytm. De ilska åskådarna tog ifrån honom dessa också. Inte ens detta bekymrade honom. Han trodde att Gud kanske inte uppskattade deras rytm. Han bestämde sig för att inte röra cymbalerna mer. Han trodde att alla musikinstru-

ment som togs ifrån honom inte behagade Gud. Ytterst råder Guds vilja. Sådan var hans tro. Han övergav alla världsliga beroenden och koncentrerade sig på kärlekens princip (prema tattva) som ingen kunde ta ifrån honom. Man måste sträva efter det som andra inte kan ta ifrån en, nämligen ren kärlek. Det som tryckts på ett papper kan inte tas bort från pappret. På liknande sätt bör ert hjärta vara som ett rent vitt papper och kärlek vara som den tryckta skriften. Dessa två kan inte åtskiljas. Utveckla sådan kärlek.

Kärleken är ert enda skydd var ni än befinner er, vare sig det är i skogen, högt upp i skyn, i en stad eller by, på en bergstopp eller mitt ute på det djupa havet.

(telugu-vers)

Var ni än befinner er beskyddar er alltid den gudomliga kärleken. Utveckla den kärleken. Det är sann andlig övning (sadhana). Andliga övningar är inget som har med pengar att göra. Äkta andliga övningar leder till upplevelsen av det gudomliga, närhet till det gudomliga, identifiering med det gudomliga, uppgående i det gudomliga. Tyvärr förstår inte nutidens människor den verkliga innebörden av andliga övningar.

Studenter! Ni läser böcker skrivna av framstående personer, men enbart läsandet är inte tillräckligt. När ni läser en bok kommer hela innehållet att införlivas i

ert huvud. Inskränk er inte till bok-kunskap. Sök bortom böcker och huvud. Uppnä kunskap om Självet.

Ni som är det gudomliga Självet (Atman) förkroppsligad!

Självet är gudomligt. Glöm aldrig detta. Somliga håller sig till fysisk sadhana och får glädje genom detta, men denna glädje är endast fysisk och tillfällig till sin natur. Allt som är knutet till tiden kommer med säkerhet att förr eller senare upphöra. Ni måste ägna er åt det som är beständigt, evigt och sant. Guds kärlek är obeskrivbar. Den är unik. Fysisk kärlek däremot är kortvarig och knuten till fysiska relationer. Allt som är knutet till kroppen kommer och går (comes and goes), medan ren och osjälvisk kärlek som uppstår i hjärtat kommer och växer (comes and grows, engelsk ordlek ö.a.). Ni måste odla sådan kärlek. Den kommer aldrig att minska. Ni behöver inte tigga till er den från någon annan. Ni kan inte heller köpa den på torget, då den inte är någon handelsvara. Gud är den enda källan ur vilken sann kärlek springer fram. Den kan endast fås från Gud. Sök därför efter ett sätt att nå Honom. I vår tid strävar människor tyvärr inte efter att uppnå sådan ren kärlek trots att de befinner sig mycket nära dess källa. De inser inte ens att denna ovärderliga gåva finns framför dem. Människor strävar efter världsliga fördelar och föremål i tron att det ger stor lycka att äga dem. Nej, dessa kan aldrig ge verklig lycka. Den lycka som fås från världsliga ting är endast

övergående. Endast Guds kärlek är evig. Älska därför den gudomliga kärleken. Ni kan inte finna den någon annanstans än hos Gud.

Gud varken föds eller dör. Han har ingen början eller slut.

Han finns i alla varelser som det eviga vittnet.

(telugu-vers)

Guds kärlek är den enda sanningen. Den förändras aldrig. Dyrka denna oföränderliga sanning. Ta er tillflykt till denna sanning. Det är den enda verkliga andliga övning som leder till befrielse (moksha). Vad menas med moksha? Innebär det att bo i någon palatsliknande byggnad med luftkonditionerade rum belägen där uppe i himlen? Nej, inte alls, att befria sig från alla bindningar (mohakshaya), är verklig sann befrielse (moksha). I första hand måste ni ge upp all bundenhet till kroppen. När ni har gjort er av med bindningarna till kroppen kommer ni helt naturligt att utveckla försakelse vilket leder till befrielse. Kärlek är den enda vägen som kan leda er till befrielse.

Ubhayabharatis heliga undervisning

Ni kanske har hört historien om Mandana Misra, en mycket ryktbar och lärd man. Hans hustru Ubhayabharati var

också mycket lärd. När Adi Sankara befann sig på sitt segertåg mötte han Mandana Misra och tog upp en akademisk och lärd debatt med honom. Det bestämdes att den som besegrades i debatten skulle bli vinnarens lärjunge. Mandana Misra avlade löftet att om han besegrades skulle han bli en andlig pilgrim (sannyasi). Ubhayabharati utsågs till domare i tävlingen. Skulle någon acceptera att rivalens hustru agerade domare? Adi Sankara tvekade dock inte att acceptera henne som domare, för han visste att hon till varje pris höll fast vid sanningen. Hon var opartisk i sitt bedömande och förklarade Sankara som segrare. Mandana Misra blev sannyasi i enlighet med villkoret för debatten. Ubhayabharati som varande hans äkta maka gjorde likadant.

Ubhayabharati bodde i en eremithydd nära floden Ganges strand. Många kvinnor blev hennes lärjungar. Varje morgon brukade de gå till floden Ganges strand för att bada. Vid vägen som ledde dit bodde en sannyasi som människorna ansåg vara en upplyst visman (Brahma jnani). Han hade av sagt sig världen för att uppnå verklig visdom. Han var dock mycket fäst vid en flaska av torkad kalebass i vilken han brukade förvara vatten. En dag låg han utsträckt med denna som kudde så att ingen kunde stjäla den. Ubhayabharati såg detta och frågade sina lärjungar vem han var. En av dem sade att han var känd som en upplyst visman. Då anmärkte Ubhayabharati: ”Trots att han är en vis man är han bunden vid denna

flaska som han använder som kudde.” Den så kallade vismannen hörde deras samtal och blev arg. När Ubhayabharati och hennes lärjungar återvände från Ganges kastade han bort flaskan på vägen bara för att visa att han inte var beroende av den. När hon såg det anmärkte hon genast: ”Jag trodde det bara fanns en brist hos honom – bundenhet. Nu inser jag att han har en annan brist också – ego. Hur kan någon med ego och bundenhet vara en visman (jnani)?” Hennes kommentar öppnade sannyasins ögon. Han föll genast ner vid hennes fötter och bad henne skänka honom verklig kunskap.

Att se mångfald är okunnighet; att se enhet i mångfalden är visdom (jnana). Ubhayabharati gav sådan helig undervisning och transformerade många människor. Eftersom hon förstod enhetens princip uppnådde hon till slut befrielse. Hennes make Mandana Misra kunde däremot inte uppnå befrielse då han var full av världsliga känslor. Ubhayabharati började predika och propagera för visdomens väg. Hon blev allas guru. En sann guru skingrar okunnighetens mörker och tänker visdomens ljus i sina lärjungars hjärta. Det som inte förändras under de tre tidsaspekterna (förfluten tid, nutid och framtid ö.a.) är sann visdom. Människor accepterade Ubhayabharati som sin guru då det fanns fullständig harmoni mellan hennes tankar, ord och handlingar.

De vars tankar, ord och handlingar är i perfekt harmoni är ädla. De som inte har harmoni mellan dessa är onda. Ni bör

sträva efter att utplåna sinnet. Ni bör ha begär efter Gud och inget annat. Ni bör inte bli insnärjda i de världsliga relationerna. Det är sann visdom.

Ubhayabharatis undervisning spred sig vida omkring, och hennes visdom gav henne mycket gott anseende. Också i vår tid lever många sådana visa personer. Hur kan det finnas ljus i världen utan aktningvärda och visa människor? Visdom kan dock inte förmedlas av individer. Den kan bara vinnas genom att odla kärlek till Gud. En tiggare som kommer till vår dörr ber om allmosor med orden "Bhavati bhiksham dehi." Han tilltalar dehin, den som bebor kroppen, inte dehan, (den fysiska kroppen), så du kan även lära dig djupa andliga sanningar av tiggare.

*Man må avlägga högre akademiska
examina såsom fil. mag och fil. kand och
nå höga positioner.*

*Man må samla rikedomar, idka välgö-
renhet och vinna ryktbarhet*

*Man må äga fysisk styrka och njuta av ett
långt liv och god hälsa*

*Man må vara mycket lärd och studera
och predika Vedaskrifterna*

*Men ingen kan mäta sig med en
sann gudshängiven.*

(telugu-vers)

Inrikta era tankar på Gud

Utan tvivel är världslig undervisning också viktig för att kunna skaffa sig livets nöd-

torft och tillgodose sina fysiska behov. Ni bör inte helt avstå från den, men den kan inte förmedla sann visdom. Bara kunskapen om Självvet kan skänka er varaktig glädje. Världslig undervisning är negativ och andlig undervisning är positiv. Båda är viktiga för bestående lycka nu och i framtiden. Studenter! Ni bör behärska båda formerna av kunskap, världslig och andlig. Kom dock som Ubhayabharati alltid ihåg att endast kunskap om Självvet är sann kunskap. När ni väl tillägnat er den har ni tillägnat er allt annat också. I natt kom jag till Sai Kulwant Hall klockan ett. Det är under Brahma Muhurthas gynnsamma tid de gudomliga lingamen kommer från Kailasa (Herrn Shivas boning i Himalaya). De kommer för att Gud vill det. När de kom från Kailasa kom jag hit. När jag kom hit såg jag studenter och hängivna sjunga lovsånger med stor hängivenhet, men vilka är de verkligen hängivna? De verkligen hängivna är de som sjunger med sann hängivenhet med rent hjärta medan de oavbrutet kontemplerar över det gudomliga Namnet. Tusentals människor deltar i lovsången, men alla är inte sanna hängivna. Deras kropp må vara närvarande i salen, men deras sinne är inte riktat mot Gud. De deltar i lovsången på ett mekaniskt sätt. Detta är inte sann hängivenhet. Ni må sitta var som helst, i andaktsrummet eller någon annanstans; om era tankar är upptagna av Gud är ni en sann hängiven, och ni kommer att vinna Hans nåd. Om ni känner er sömniga kan ni

sova. Inget hindrar detta. Även i sömnen bör dock era tankar vara riktade mot det gudomliga.

Det är er kärlek och hängivenhet till Gud som är orsaken till att ni kommit hela vägen till Prasanthi Nilayam för att delta i Shivarathri-lovsången. Jag kan förstå er hängivenhet. En sann hängiven behöver inga bekvämligheter. Han frågar inte efter dem. Var ni än befinner er kontrollera sinnet och rikta alla era tankar mot Gud. Det är sann hängivenhet. Detta lärde Ubhayabharati sina lärjungar. Om ni också utvecklar sådan hängivenhet kommer ert liv att helgas. Eftersträva inte världsliga bekvämligheter. (Svami ledde sedan sjungandet av det heliga Panchakshri-mantrat ”Om namah Shiva-

ya” och de hängivna sjöng med inlevelse med i sången.) Sjung alltid detta mantra ”Om namah Shivaya”. Vi sjunger det högt, men det kan också sjungas i tysthet. Om ni bara sjunger med läppar och tunga blir det endast världsliga ljud. Om ni däremot sjunger det gudomliga namnet tyst med sinnets fulla koncentration, sprider det sig över hela världen eftersom sinnet genomtränger allt. Att sjunga Guds namn mentalt är hängivenhetens kungsväg.

(Bhagavan avslutade Sitt tal med lovsången ”Hari bhajan bina sukha santhi nahin...”.)

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, mars 2004.

Ni skall inte be om belöning när gott arbete utförts eftersom det är er plikt (dharma) att utföra felfritt arbete. Dess belöning är dess fullgörande. Att utföra orättfärdigt arbete är emot människans plikt.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 1996, s.102.

SATHYA SAI-KONFERENSEN I ROM 17-18 APRIL

Ett reportage skriven av Björn och Ulla Sandström.

Längtan att få träffa andra Sai-medlemmar tar sig olika uttryck. Vi har träffar, resor, sathsang, kurser och lovsång. Men ibland vill vi ha mer och får också mer. Det här var ett sådant tillfälle, som några av oss tog chansen att åka till. Till Rom, staden som är full av kultur och historia och som har en kraftfull Sathya Sai-organisation. Vi möter finnarna redan när vi väntar på väskorna på flygplatsen. De är fler än vi trots att Finland har så få Sai-medlemmar.

Konferensen hölls på ett jättelikt hotell, Ergife nära Peterskyrkan, där italienerna förhandlat fram ett förmånligt pris. För oss var det ändå dyrt. Över 1500 europeiska Sai-medlemmar kom till konferensen. Det var inte vilken samling som helst. Sathya Sai Baba hade själv bett den internationella ordföranden, dr Goldstein från USA, att genomföra flera konferenser runtom i världen före Gurupurnima, bland annat denna konferens i

Rom. ”Jag kommer fysiskt att vara där”, hade Baba sagt. Vi kände oss därför särskilt inbjudna. Det var viktigt att Sverige var med. Vi som var med minns fortfarande den stora konferensen i Hamburg 1990 med 1000 deltagare. Det har inte varit någon europeisk samling sedan dess.

Vi tillbringade rätt mycket tid tillsammans lyssnande på vad som bjöds i en väldig sal. Alla bar det europeiska blå bandet om halsen med identitetskort. Säkerhetstjänsten fanns också här. Olika länder satt tillsammans, men nationella ordföranden (med fruar) fick sitta på andra raden. I denna jättelika sal var det mycket långt fram och nära. Det var fantastiskt att se så många Sai-medlemmar. Många som vi känner. Många som vi sett nere hos Baba.

Varje avsnitt i programmet inleddes med några sånger. Måltiderna intogs i en väldig matsal av traditionell italiensk stil med massor av servitörer. Varje måltid

började med ett stort lass pasta med olika smaksättning. Maten var förhållandevis enkel. Något som antagligen hade ett samband med det pris vi betalade. Vi sov tre i ett litet men rätt bekvämt rum. Det enda vi hann med förutom konferensen var ett tvåtimmars besök till Sankt Peterskyrkan på söndagseftermiddagen. En väl använd stund.

Förutom dr Goldstein talade en ung professor om vem Baba är och två män som levt nära Baba berättade stimulerande historier om Babas förmågor och omtanke. En nygjord film visades, med exempel från Babas stora aktiviteter i Indien, för bland annat tre TV-stationer och andra medier som deltog i den öppna delen av konferensen under söndagsförmiddagen.

Dr Goldstein höll flera entusiastiska föredrag. Med en enorm energi och ofta med ett leende på läpparna flödar orden som om det var Baba själv som talade. Lite av vad han talade om antecknade jag och återger här nedan, dessutom ingår naturligtvis intressanta samtal och tankar som förekom under konferensen. Talen var riktade till Sai-medlemmar.

Det största vi kan uppnå är Självkärlek. Kärlek till vårt verkliga Jag. Ett sätt att komma närmare detta är att säga ”jag är Jag”. Varje morgon säg ”jag är Jag” och också då och då under dagen säg ”jag är Jag”. Vi hindrar oss själva att nå kunskap om Anden. Fokuseringen är på annat. Vi tvekar. Vi har rädslor. Rädslorna

kommer av att vi upplever att vi har fel, gör fel, har fel tankar eller intresserar oss för det vi egentligen inte vill. Vi är rädda för att inte vara duktiga, skickliga, vuxna, aktiva, trygga, stimulerande etc. När våra upplevda fel och brister försvinner, när vår känsla av brister försvinner kommer också rädslorna att försvinna. Baba kan vara mycket krävande, vilket kan upplevas som oroande. Men det är av djup kärlek och insikt Han är det och vår styrka ligger i att ha tålmod. Det händer mycket mer i våra liv än vi anar.

Sathya Sai Babas kropp är svag just nu. Kroppen har problem. Trots allt lidande som Baba genomgår fortsätter Han sin verksamhet. Vi känner alla till sjukhusen, universiteten, vattenprojekten och mycket annat. Kanske är Han till och med mer aktiv än förut och mer inriktat på individens andliga utveckling. Vi måste minnas att Baba inte är kroppen. Vi måste inse det. Gud är inte Sai Baba utan Jag. Han är den allt genomträngande medvetenheten. Baba säger åt oss att berätta om Hans verksamhet, men Han ber oss att inte tala om att Baba är Gud. Vi måste realisera vår egen gudomlighet inom oss.

Det är hög tid att ta Babas undervisning på allvar. Så att vi verkligen lever Hans undervisning och därmed förändrar oss själva. Det räcker att vi lever någon del av Hans undervisning eller till och med någon detalj i Hans undervisning. Men Baba säger att vi förblir det samma trots att vi lärt oss så mycket, läst

mängder av böcker, sett och hört. Vi måste äntligen bli Hans genuina lärjungar. Sai-organisationens modell är att vi rör oss i riktning mot Gud tillsammans. Sai-visionen är sikten och insikten.

Sai-center ska vara heliga platser och inte sociala rum. För det sociala livet finns det många tillfällen, men för att nå andlighet behövs en viss disciplin av oss själva. Låt oss vara försiktiga så att vi inte trivialiserar Gud. När vi i ödmjuk tillit närmar oss Gud, med viss intensitet, kommer upplevelser av olika slag. Gemenskapen i Sai-centret ska bygga på gemensamma andliga upplevelser! Bevara dina upplevelser som ädelstenar och var försiktig med att berätta om dem för andra. En ädelsten kan så fort bli till en sten av några oförsiktiga ord.

Har vi andlig energi i våra möten? Vi delar så lätt upp oss i grupper och ser fördelar i vissa personligheter och brister i andra. Det goda och dåliga finns i allas hjärtan. Vi binder oss också till vissa ritualer. Vi blir bundna i stället för fria. Däremot är fysisk åtskillnad mellan män och kvinnor på mötena inte en kulturfråga. Det är helt enkelt ett andligt behov, säger Baba på en direkt fråga. Vi måste ge varandra den friheten under mötena att vara fysiskt oberoende av varandras former. En människa kan vara stark och självständig, en annan vill fästa sig vid någon. I andlighet måste vi lita till oss själva. Enhetskänsla hos människor bygger på upplevelse av enhet hos de

enskilda personerna. Det är inom oss själva vi ska förbättra oss och ha disciplin. I andlighet saknar materia mening. Livet är en himmelsk festival! Men vi blir så lätt ett hinder för oss själva. Sai-organisationen har bara en uppgift: transformation för alla. Andlig transformation inom en andlig rörelse är det vi söker. Låt Sai-center och medlemmar vara ett obundet flöde av kärlek och visdom. Medveten ansträngning leder till medvetenhet. Att kontinuerligt vara medveten om medvetenheten är självrealisation, befrielse eller slutgiltigt frälsning. Gudomligheten är oändligheten av kärleksfull medvetenhet. De dåraktiga följer sina impulser, önskningar och instinkter. De goda vet utan att veta. De självrealiserade vet att de vet.

Vi har många plikter. Vi ska sköta våra plikter och skyldigheter med osjälvisk kärlek, arbeta tillsammans på ett gudomligt sätt och förstå varandra på ett mänskligt sätt. Betrakta varandra som Baba. Se andra som Svami. Vi är bara sandkorn i en stor öken. Respektera alla. Det är inte hur många sjuka eller behövande vi har hjälpt, utan mer hur vi kan inspirera varandra genom goda, ödmjuka exempel. Ge näring åt det andliga behovet. Fyll gapet mellan Gud och människa med kärlek.

Tro på oss själva och på Gud är nummer ett. Osjälvisk kärlek kommer näst. Engagemang och entusiasm kommer därefter och sist kommer kompetens. Det är ordningen av de egenskaper vi ska

titta efter när vi väljer dem som ska leda organisationen eller centret. En fråga: Måste vi välja en andlig form? Ja, vi kan inte tjäna två herrar. De som har ansvarsuppgifter inom organisationen ska vara helt inriktade på Sathya Sai Baba. Vi får inte bli en samling välmenande dumskallar, som gör en insats då och då. Praktisera och åter praktisera, säger Baba. Tjäna som om det är den sista dagen i ditt liv. När kärlek råder finns ingen skillnad mellan den som hjälper och den som hjälps. Det förflutna är förflutet. Ett vackert uttryck för detta är att ha huvudet i skogen (meditera) och händerna i samhället. I denna tidsålder bör de andligt aktiva vara aktiva i samhället och inte isolera sig. Handling behövs för flödet av visdom. Vi måste här skilja på andlig praktik och praktisk andlighet. Praktisera gudomlighet! Det är en sådan stark längtan efter andlighet i samhället idag, men få vill lägga tid på att praktisera. Först vara, sedan praktisera och först därefter tala.

Har vi fri vilja? Kan vi ha fri vilja när vi domineras av våra inbyggda tendenser som spelas upp som begär? Nej fri vilja kan bara finnas när vi genom medveten ansträngning gjort oss fria från våra åsikter, önskningar och värderingar. Vi har därmed transcenderat sinnet och befinner oss i ett annat tillstånd. Vi kan leva här i ett helt annorlunda tillstånd! Det är sannernligen en stor livsinsikt. Vi kallar det tillståndet frid.

Ett myskdjur, ett hjortedjur, har den

dyrbara mysklukten med sig i kroppen. Mysken är eftertraktad eftersom den bygger upp många parfymer. Men myskdjuret uppskattar inte mysklukten som något värdefullt utan söker efter gräs! Vi måste söka gudomligheten inom oss själva. Vi har gudomligheten inom oss. Känn den, känn den, den är där. Babas fem mänskliga värden finns dolda inom alla människor och kan inte erhållas från någonstans utanför oss. De fem mänskliga värdena är vår verkliga egendom. Sedan några år uttrycker Baba detta med ordet Educare (undervisa genom att bry sig om), vilket praktiskt betyder att bringa ut det som vi redan har inom oss. Educare är andlighet och religion. Andlighet är religion och filosofi. De fem värdena är uttrycket för en människa som ärligt kan säga "jag är Jag".

Himmelriket är bara ett tankesätt borta. Om vi tror att vi är stoft, är vi stoft. Om vi tror att vi är Gud, är vi Gud. Bara osjälvisk kärlek kan ge tro. Vad vi behöver är andligt självförtroende. Var sann mot dig själv. Upplev himmelriket på jorden! Är du nöjd med ditt liv på jorden? Himmelriket är inte en bortom-jordisk region med obegränsat flöde av källvattnet. Det är en inre upplevelse av enastående sällhet.

Det finns två typer av människor: De som tänker och de som vet. Den som läst och lärt, men inte praktiserat har bokkunskap som tankemässigt går att bearbeta. Ojämförligt kraftfullare är att veta. Att själv ha upplevt och insett. Då finns

inga tvivel. Hur många argument som helst hjälper inte, övertygar inte, men en enda ljusblixt och vi vet! Att veta är att veta vilka vi verkligen är.

Vi behöver mening i våra liv. En mening med livet, med det vi gör och vill göra. Sai-organisationen vill ge klara besked om livets mening med Babas ord.

Ingen har uttalat det klarare och enklare än Sathya Sai Baba. Sai-organisationen bygger inte på en bekännelse utan på en tillgång till vad vi i verkligheten är. Vi har en gudomlig möjlighet.

– Björn och Ulla Sandström

Men det finns en sak att komma ihåg: när ni sår kan ni inte skörda genast; för att skörda det ni sått erfordras en viss tid. Det är sanningen ni måste förstå. Ni känner kanske: ”Nåväl, jag begick en dålig gärning idag, men jag har inte fått något dåligt resultat från den.” Bli inte vilseledd. Du har först idag sått fröet; frukten kommer till dig vid ett senare datum. Glöm inte denna grundläggande sanning. Ni kanske bara sår ett frö, men det fröet kommer att ge er hundratals frukter. På samma sätt, när ni begår en ond gärning, kommer denna att mångfaldigas vid ett senare datum och kommer tillbaka till er på många sätt. På samma vis, gör bara en god gärning idag och hur många goda gärningar som helst kommer er väg vid ett senare datum. Så, både det goda och det dåliga ni erfar är resultatet av vad ni har gjort vid ett tidigare stadium. Detta är inte inflytande från människor eller omständigheter omkring er.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Newsletter*, våren 1986, s. 34.

SAMTAL MED SAI BABA

Kapitel 18

Hislop: Den bil vi färdas i har vissa naturliga fysiska egenskaper som varken är goda eller dåliga. När den körs har den fart och styrka. På samma sätt kan man fråga sig vilka är sinnets naturliga krafter?

Sai: Sinnet har inga krafter alls. Den enda kraften är Guds kraft (Atma shakti). I själva verket existerar inte sinnet. Det finns inget sinne. Månen får sitt ljus från solen. Det vi ser är solens reflekterade ljus. Det vi uppfattar som sinnet är det reflekterade ljuset från Gud (Atman) som lyser i hjärtat. I själva verket existerar bara hjärtat. Det reflekterade ljuset uppfattas som sinnet, men det är bara ett sätt att betrakta det, en föreställning. Bara solen och månen finns. Det reflekterade ljuset är inte ett tredje föremål. Sinnet kan alltså inte jämföras med en bil. Bilen har form. Sinnet har ingen form, för sinnet har ingen egen oberoende existens. Sinnet kan sägas vara vävt av begär. Atman lyser i både det rena och det orena hjärtat. Bäst är om hjärtat är rent och begäret efter Gud är starkast.

Hislop: Mitt sinne och min intelligens är verksamma just nu, det må vara på en subtil eller grov nivå. Baba säger att den enda kraften är Guds (Atmans) kraft, varför ser jag då inte Gud (Atma) som Gud (Atma) som verkar genom mitt sinne och intelligens just i detta ögonblick?

Sai: Gud (Atman) i sin renhet kan ses när det som hindrar oss att se klart avlägsnas genom andliga övningar. Verkliga sådana övningar består inte bara av att sitta i meditation. Meditation innebär ständig inre utforskning av ”vem är Jag”, vad är kärleksfullt och vad som är hårt och ovänligt. Meditation innebär att tänka på andliga principer, att finna ut hur man själv bäst tillämpar Babas ord och så vidare.

Hislop: Jag är helt övertygad så att det känns ända in i ryggmärgen om att livet är ett, och att andra varelser och jag själv är ett. Gud (Atman) är denne Ende och är helt och fullt här i detta ögonblick, och jag håller ständigt på med andliga övningar; så frågan är: ”Varför får jag ingen verklig upplevelse av att denne Ende inte är någon annan än jag själv?”

Sai: Din övertygelse om enhet är en idé, en tanke, men inte någon egen erfarenhet. Till exempel om din fru har bröstsmärtor. Känner du då av dessa smärtor? Om du inte gör det, var är då enheten? Livets enhet måste alltså upplevas – inte som idé eller tanke utan som egen erfarenhet.

Hislop: Nu måste Svami säga något om upplevelse! Om andliga övningar och övertygelse inte får oss att verkligen uppleva denna enhet, vad är det då som krävs?

Sai: Med ihärdiga andliga övningar behövs ingen speciell ansträngning för att uppleva den Ende. Precis som med oss själva i den här bilen. Vi behöver bara ägna oss åt att köra bilen med omdöme, så kommer vi att anlända till Ananthapur i rätt tid. Med lämpliga och ihärdiga andliga övningar kommer vi, när tiden är mogen, helt naturligt att få en verklig upplevelse av den Ende.

Hislop: Svami, det är inte möjligt att be Döden vänta tills man är beredd. Hur ska sinnet förhålla sig inför döden?

Sai: Det största undret är att vi känner att självet inte dör. Blommorna slår ut och doftar innan de vissnar ned. Medan däremot människan när slutet nalkas bara blir bedrövad. Hon bör vara som blomman och göra något gott och glädjande när hon dör. Två saker bör läggas på minnet: Döden och Gud, och två saker bör glömmas; allt ont andra gjort oss, och allt gott vi kan ha gjort andra. Att lägga detta på minnet skulle nämligen innebära att eftersträva framtida resultat, och att det blir framtida konsekvenser. Allt vi tänker, eller lägger på minnet erfar vi reaktioner på. Döden bör naturligtvis alltid hållas i minnet, för detta leder till att många goda handlingar utförs och många onda handlingar kommer att undvikas.

Hislop: Sinnet sägs vara farligt. Vad innebär detta?

Sai: Samma sinne kan befria eller förslava. Sinnet är som en orm med långa gifttänder. När giftet avlägsnats från tänderna är faran över. På samma sätt er det med begären. När de upphör blir sinnet ofarligt.

Hislop: Men det har alltid sagts att alla bekymmer uppstår i sinnet?

Sai: På grund av begär.

Hislop: Då måste man kontrollera sina tankar?

Sai: Tankar och begär är inte detsamma. Många tankar är inte begär. Om tankar ägnas alltför mycket åt något föremål uppstår begär. Om det finns ett begär fanns det först en tanke, men inte alla tankar är begär. Mörka moln medför regn, men det kan finnas moln utan regn. Guds nåd ges i droppar som regn. De samlas och faller som störtregn.

Om det finns en mycket stark längtan efter Gud, passerar till och med onda tankar bara genom sinnet och får inte näring. Längtan riktad mot Gud ger oss urskillningsförmåga. Intelligens, som är urskillningsförmåga, är inte sinnet, det är inte heller tankar. Intelligensen är en Guds kraft (Atma shakti) och kommer direkt från Gud (Atman).

En besökare: Hur ska man hantera onda tankar som uppstår ur avund, hat, lättja?

Sai: Det tjänar ingenting till att hindra eller kämpa mot tankar. Om de undertrycks är de alltid beredda att välla fram i ett svagt ögonblick – likt ormar i en korg; om locket ligger löst på eller tas bort kommer ormen fram. Onda tankar och impulser får man bukt med genom att hysa tankar på att tjäna Gud, samtala med visa personer, handla gott och tala gott. Tyngden av goda handlingar och tankar kommer att begrava fröna till dåliga handlingar och tankar. Både goda och onda tankar är som frön i sinnet. Om de planteras alltför djupt ruttnar de och tynar bort. Goda tankar och handlingar begraver de dåliga fröna så djupt att de ruttnar och dör och inte längre har förmågan att växa upp.

Hislop: Svami när mina tankar blir besvärliga så säger jag att det är ditt sinne Svami, inte mitt och detta tankeflöde stoppas.

Sai: Det är korrekt. I det ögonblicket finns inget ego. Det är den lätta vägen.

Hislop: Svami, vad vet sinnet? Det finns mycket kunskap i sinnet, men vad vet det egentligen?

Sai: Sinnet vet ingenting. Så kallad utbildning är bara boklig kunskap. Filosofi måste gå hand i hand med kunskap. Filosofi är inte religion, det är kärlek till Gud. Den odlas genom att upprepa Guds namn, sjunga lovsånger, hysa andliga tankar och önskan att förenas med Gud. Förening med Gud är som när den sprickande vattenbubblan erfar att den är hela havet. Utvecklandet av filosofi medför viljestyrka. Utan vilja är kunskap värdelös.

Hislop: Svami, i västerlandet betraktas viljestyrka som något man föds med.

Sai: Viljestyrka uppnås genom filosofi. Den är en direkt manifestation av Guds (Atmans) kraft.

Hislop: I Västerlandet tillmäts sinnet stort värde. Man tror att om man inte utvecklar sinnets förmågor kan man inte nå framgång i livet. Till exempel behövde jag utveckla sinnet för att få en utbildning och tjäna pengar så att jag kunde resa till Baba.

Sai: Du kom till Baba på grund av ditt hjärta och inte på grund av sinnet, eller hur?

Föreställningen att det finns ett sinne är användbar upp till en viss nivå: på universitet, vetenskapligt arbete med mera, men på högre nivåer har inte vetenskapen någon plats utan filosofi är viktigast. Då används hjärtat istället för sinnet. Häromdagen nämnde någon liknelsen med spegeln. När man ökar avståndet blir bilden allt mindre, fastän den egentligen inte förändras alls. Samma sak händer med världen. Då man vänder sig till Gud med en allt djupare kärlek, träder världen tillbaka och tycks allt mindre tills den knappast alls märks. I själva verket finns bara hjärtat.

Hislop: Tron att det är som självständiga, fristående varelser vi lever i världen – vad är orsaken till denna illusion?

Sai: Hela illusionen, det hela, har sin grund i 'jag'-idén. Alla problem uppstår när vi identifierar oss med kroppen. Eftersom det är sinnet som vävt denna identifikation är det också sinnet som måste ges ny inriktning och söka ens sanna natur genom utforskning, urskillning och försakelse.

Hislop: Svami har sagt att sinnet inte behöver vara farligt, men med tanke på alla de problem det fört med sig, tycks det mycket farligt.

Sai: Sinnet skapar inget ont och ger oss inga problem så länge det inte blandas med sinnena. Ett exempel: Sinnet har en tanke på teater. Ingen skada skedd, men om sinnet engagerar kroppen och för den till teatern blir det involverat i föreställningen, människorna, känslorna, åsikterna och sinnesfriden går förlorad. Sinnet bör inte engagera sig i de fysiska sinnena. Sinnena ska bara sörja för kroppens behov. Sinnet bör ägna sig åt sina egna fem sinnen, som är: sanning, koncentration, frid, kärlek och sällhet. Så länge sinnet gör detta är allt i sin ordning, och människan är lycklig och fridfull. Materiella föremål kan utveckla värme. Om man andas snabbt stiger kroppstemperaturen. Om föremål med värmeegenskaper läggs på elden, brinner denna häftigare. Det som har värmeegenskaper kan förenas med något annat som har värmeegenskaper. Sinnet har dock inte några värmeegenskaper och inte Gud heller, så sinnet och Gud kan bli ett.

Hislop: Svami, vad är, i detta sammanhang, definitionen på 'sinne'?

Sai: 'Sinnet' kan helt enkelt sägas omfatta den sida av personligheten som sträcker sig från ego till intelligens.

Hislop: Närhelst sinnet avviker från det ålagda arbetet påkallar jag dess uppmärksamhet och håller det sysselsatt med att upprepa 'Sai Ram, Sai Ram'. Är det bra?

Sai: Alldeles riktigt.

Hislop: När inte sinnet är engagerat i något speciellt arbete, vart ska då uppmärksam-

heten riktas?

Sai: Mellan ögonbrynen. Där finns visdomens, Shivas, öga.

Hislop: Tankeflödet stör koncentrationen. Hur begränsar man tankeflödet?

Sai: Vanan att tänka är djuprotad. Även om denna vana bryts, upphör den först efter en tid. En fläkt till exempel, fortsätter rotera en stund efter det den stängts av. Tankeflödets inriktning kan dock förändras. Ett tankeflöde kan stoppa ett annat. Det bästa är att rikta tankeflödet mot andliga ämnen. Denna draging till Gud är spontan. Det är att återvända till källan. Alla andra attraktioner är självpåtagna. Om en fisk placeras i ett mycket dyrbart guld- och juvelprytt kärl är den inte intresserad av guldet och juvelerna. Den vill bara tillbaka till havet. Människan har kommit till denna begränsade tillvaro från sitt gudomliga hem. Människan är gudomlig och kommer från sällhetens ocean. Gud (Rama), han som attraherar är människans verkliga natur. Gud (Atman) attraherar oss. Rama var Gud, sällhetens ocean i mänsklig gestalt. Alla ville var nära honom för att kunna se Honom.

Hislop: Nåväl, Svami, om man kunde följa tanken inåt till dess källa och studera denna kanske man skulle få sinneslugn? I världsliga sammanhang är tankar både nödvändiga och praktiska, men när man inte behöver tänka, fortsätter sinnet ändå med alla slags meningslösa tankar, fastän man skulle må bättre om sinnet bara kunde vara tyst.

Sai: Det är verkligen fel sätt att ge sig i kast med problemet. Sinnets natur är rastlös, precis som råttans natur är att alltid knapra på något, och precis som ormens natur är att ständigt bita i något. Sinnets natur är att vara sysselsatt, även när det är stilla finns där, liksom i en påfågels fjädrar ett skimrande, en tydlig rörelse i det. Liksom aspens blad också en stilla morgon tycks skälva och röra sig, är det sinnets natur att vara sysselsatt med olika saker. Den rätta metoden att ta itu med sinnet är därför att inrikta dess aktivitet på goda handlingar, goda tankar, upprepande av Guds namn, och inte tillåta det att ägna sig åt onda avsikter, onda tankar och handlingar. På så sätt kommer sinnets naturliga tendens att vara sysselsatt att få utlopp, och ändå kommer det att hålla sig borta från att göra skada. Arbete är också viktigt för att hålla sinnet borta från skadliga handlingar. Människan är ämnad till att arbeta hårt, och om man arbetar hårt med att tjäna Herren på ett eller annat sätt har inte sinnet tid att befatta sig med onyttiga, planlösa tankar. Finns det inget yttre arbete bör den andliga strävan fortsätta i form av meditation, upprepande av Guds namn, läsande av goda böcker, samtal med goda människor och så vidare. Man kanske tycker att det är svårt att överlämna sig till Gud, men alla överlämnar sig till tiden, och tiden är Gud. För varje dag förkortas ens återstående liv, och man överlämnar sitt liv till denna tid; tiden erövrar ens liv och den

tiden är Gud. Därför kommer arbete först, sedan visdom, sedan kärlek, och den tiden i en människas liv kommer när arbete i sig är kärlek eller arbete i sig är Gud.

Hislop: Men Svami sade häromdagen att om sinnet är stilla och öppet kanske Svami uppenbarar Sig där och talar.

Sai: Om önskan att kommunicera med Svami är tillräckligt intensiv och stark, blir sinnet så stilla att Svami kan tala; men problemet är att vi inte kan uppbringa denna intensitet i våra liv.

Hislop: Buddhas sätt att stilla sinnet har väckt intresse hos många i Burma. Anser Svami att det finns ett bättre sätt?

Sai: Buddhas sätt att följa luften vi andas in och ut genom näsborrarna, utgör bara några minuters inledning till meditationen. Det finns inget 'bättre' sätt att stilla sinnet. Det finns bara ett sätt. Under meditationen uppstår ofta frågan 'hur länge ska jag hålla på?' Det finns inget svar, ingen speciell tid. Meditationen bör i själva verket pågå hela dagen. Solen skiner, och solljuset faller här och där. Vad är det för skillnad mellan solen och solljuset?

Hislop: Det finns ingen skillnad, Svami.

Sai: På samma sätt är allt Gud. Tankar, önskningar, allt är Gud. Alla tankar ska betraktas som Gud.

Hislop: Men Svami, kvar är problemet att stilla sinnets handlingsiver.

Sai: Egentligen finns inget sinne; det är en fråga om vilka begär vi hyser. Med Gud som det enda eftersträvade är allt lyckligt och väl.

Hislop: Men i meditationen rör sig en strid ström av tankar och idéer genom sinnet. Behöver inte denna hejdas så att vi blir stilla under meditationen?

Sai: Jo, sinnet måste lugnas. I ett visst skede kommer det att stoppas. Om man under meditationen bara hyser en önskan om uppgående i Gud kommer sinnet helt naturligt att stilla sig. Ingen metod ska användas, inte heller något tvång. Önskningar får inte komma för snabbt, vara för starka. Också längtan efter Gud kan bli alltför forcerad, alltför brinnande. Starta tidigt, kör långsamt, och nå fram säkert och väl. Man kan också vara alltför lättjfull. Varken för hastigt eller för långsamt är bra. Processen måste vara stadig och stabil.

Hislop: Dessa tankar som flödar genom sinnet, är de materiella?

Sai: Ja, de är materia. All materia är obeständig.

Hislop: Varifrån kommer tankarna?

Sai: De kommer från födan och omgivningen. Om du äter satvisk föda och bara önskar gott, uppkommer bara goda tankar.

Hislop: Vart tar tankarna vägen?

Sai: Ingenstans, för tankarna flödar inte genom sinnet. Sinnet ger sig ut och fångar upp och engageras i tankarna. Om man längtar efter Gud, ger sig sinnet inte ut, men bäst är att undvika problemet genom att bli av med tankarna. Bäst är att betrakta alla tankar som Gud. Då kommer det bara att finnas gudomliga tankar.

Hislop: Svami säger att det är Gud (Atman) som är obegränsad kraft, och ändå får man i vardagslivet det intrycket att sinnet är ett slags obevklig kraft.

Sai: Sinnet är passivt, och ändå tycks det aktivt. Det tycks aktivt endast därför att Gud (Atman) speglas i det. Det tycks ibland starkare än Atman. Järnet är inte varmt i sig; det är kallt och passivt. Järnet upphettas i elden. Är det järnet som brinner och därför ger upphov till hettan? Nej, det är hettan som överförs till järnet från det brinnande kolet. Hettan tillförs järnet från kolet och ändå, när järnet är hett tycks det till och med vara hetare än det brinnande kolet.

Hislop: Sinnet har en tendens att planera för framtiden. Utan tvivel är väl detta en felaktig aktivitet?

Sai: I vardagslivet gör man upp planer och utför dem. Detta måste fortsätta, med renhet, och utan att skada andra. Efter en tid uppstår det spontant en gudomlig tanke utan att man har planerat det. Sådana gudomliga impulser kommer att fortsätta.

En besökare: Hur kan jag veta vad som är en rätt tanke?

Sai: Här i ashramet kan du fråga Svami. I Amerika kan du be för att få svar och sedan objektivt utforska frågan, så får du svaret inom en halvtimme. Om du vet vad som är rätt ska du inte fråga. Handla. Detta är självförtroende, Guds kraft. Ta inte hänsyn till personliga relationer.

Hislop: Svami ber oss hålla sinnet på avstånd. Vad innebär det?

Sai: Det innebär att inte låta sig ledas av det.

Hislop: Vilka är de urskiljande mentala funktionerna?

Sai: Avgör först vad som är rätt och fel. Är det rätt, kan du göra det som tillfredsställer dig. Om du är osäker, gör inget förrän du är säker.

Ur: *Conversations with Bhagavan Sri Sathya Sai Baba*, kap. 18.

Sathya Sai Information

Utkommer: mars, juni, sept., dec.

Betyder hängivenhet meditation, japa eller att efterleva olika asketiska utövningar? Nej. Vad som helst som görs med förväntan på belöning blir missfärgat av begär efter frukter och kan inte anses som verklig hängivenhet. Hängivenhet har definierats som begärelsefri kärlek till Herren. Vilken som helst bön till Gud för att få en önskan uppfylld kan inte kallas hängivenhet. Gud skall älskas för Hans egen skull. Kärlek skall utvecklas för dess egen skull. Sann hängivenhet är en kombination av osjälviskt tjänande och kärlek.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 1995, s. 131.